

havde den store Del af den engelske Arbejderstand i Ryggen som begejstrede Tilhængere. Og noget lignende vil kunne ske i andre Tilfælde af lignende Art.

Saa siger det ærede Medlem videre, at ganske vist er Krigsfaren efter Socialdemokraternes Mening i Aftagende, men Rustningerne fortsættes, og Grunden til, at Rustningerne fortsættes, er den, at de ere rettede mod de indre Forhold i Staterne. Den „raadne Kapitalisme“ vækker, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, Folkets oprørske Tendenser, og „Overklassen“ væbner sig mod det Proletariat, som efterhaanden opstaar. Ja, jeg har i de sidste Dage her i Byen ogsaa set nogle Udslag af det, der skal kaldes oprørske Tendenser, men det forekommer mig, at de vendes nogenlunde lige mod Kapitalisterne og de socialdemokratiske Førere, som formentlig ogsaa betragtes som en Slags Kapitalister. Men selve Formodningen om, at disse Rustninger skulle rettes imod eller ere rettede imod „indre Fjender“, er jo i sig selv ganske unaturlig. Thi paa hvilken Maade er det, der særlig rustes Verden over? Det er paa Flaadeomraadet. Man bygger uhyre store Kampskibe, og jeg gad dog vide, hvorledes man vilde bære sig ad med at bruge disse Kampskibe overfor oprørske Tendenser hos Arbejderne i Berlin, Paris, Antwerpen, London osv.

Nej, Forholdet er dette, at de Betragtninger, som de Herrer gøre gældende, baade med Hensyn til Garantien for Freden og med Hensyn til Rustningernes Karakter og Hensigt, stride ganske mod de faktiske Forhold, der foreligge. Det viser sig ogsaa, at det, der frembringer den store Spænding mellem Staterne, den Spænding, der eventuelt kan udløse i en Krig, er nu til Dags netop de store økonomiske Interesser Verden over, hvor hvert Land søger at komme først i Kapløbet, og derfor Interesser, til hvilke vedkommende Lands Arbejdere i højeste Grad ere knyttede.

Endelig fremhæves det fra socialdemokratisk Side atter og atter, at de, der ønske et forsvarligt Forsvar her i Landet, ere krigsgale Militarister, medens Socialdemokraterne ere de sande og virkelige Fredsvener. Derimod vil jeg gerne nedlægge en Protest. Jeg kan ikke indse, at dette, at et Land vil forsvare sig, er et Tegn paa Krigsgalskab, men ser man ikke blot paa, hvad der fra socialdemokratisk Side præsteres her i Salen, hvor der tales saa meget om Fred, men ogsaa paa det

Arbejde, der fra den Side gøres udenfor Salen, ude i Befolkningen, saa tror jeg, det er vanskeligt at finde noget, der er mere krigerisk stemt end netop deres Presse og Agitation, som i særlig Grad er fyldt af Ufredens Aand. Og jeg vil gaa videre og sige, at de Herrer saa lidet ere prægede af Fredens Aand og saa lidet ere Modstandere af f. Eks. Blodsudgydelse, at hvis man læser en hel Samling af deres Hovedorganer igennem, vil man se, at de ere begejstrede, naar der kastes russiske Bomber, at de betragte Dynamitattentater, f. Eks. det i Malmø, som kostede Menne-skeliv, som „uundgaalig Hævn“ osv. Ja, man ser jo endogsaa, at man fra den Side paa Baggrund af en eller anden almindelig Morddaad henfalder til ligefrem poetiske Udgydelser. Man kan se Vendinger i denne Agitation, hvori det fortælles — paa Vers endogsaa — at

„Dolken ved mit Bryst

den handler rask, men dræber tyst.

Min Fjendes Død gør Hjertet glad,
min Lykke er mit Had, mit Had!

Jeg ved ikke, om denne poetiske Udgydelse stammer fra det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer). Men hvis den gør det, er det selvfølgelig kun i et begejstret Øjeblik, det ærede Medlem har sendt den ud i Verden, og han mener selvfølgelig ikke noget videre med det, for ellers var det jo ret ubehageligt at have det ærede Medlem siddende her bag sig. Men hvad Skade den Slags Udgydelser i Blade kan gøre paa unge, ubefæstede Sjæle, giver sig dog af sig selv. Jeg tror i det hele taget, at skal man endelig se paa, hvem der er Fredsvener, og hvem der ikke er Fredsvener, vil man gennem den daglige Dokumentation af den Maade, hvorpaa de forskellige Partier optræde, hurtigt komme til det Resultat, at er der nogen, som ikke er Fredsvener, men for hvem — om jeg saa maa sige — Fjendens Blod lugter godt, er det netop Socialdemokratiet.

Inden jeg gaar over til at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), maa jeg sige en enkelt Ting til det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Det ærede Medlem, der utvivlsomt, efter Sigende i hvert Fald, er en af disse Tings største Fredsvener, fremsatte forleden Aften et Par Udtalelser til mig, som i de dertil indrettede Blade ere blevne gengivne saaledes, at jeg havde sagt, at det ærede Medlem havde foreslaaet Bibeholdelse af Garden og Husarerne, men at det ærede